

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatelů: **a) J. P., b) J. Š.**, oba zast. Mgr. Petrem Hanykem, advokátem se sídlem Zborovská 619/49, Praha 5, proti odpůrkyni: **obec Jirny**, se sídlem Brandýská 9, Jirny, zast. JUDr. Ladislavem Chundelou, advokátem se sídlem Libušská 225/51, Praha 4, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2021 – Územního plánu obce Jirny vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 13. 10. 2021, č. 4/2021, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) ARUN-INVEST, a.s., II) Lettenmayer & Partner, s.r.o., III) ODEOS CZECH, a.s.**, všechny se sídlem Zámecká 2, Jirny, všechny zast. Mgr. Zuzanou Pickovou, advokátkou se sídlem Máchova 439/27, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2022, č. j. 51 A 9/2022-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelům **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Navrhovatelka a) **j e p o v i n n a** nahradit odpůrkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Ladislava Chundely, advokáta se sídlem Libušská 225/51, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se návrhem dle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhali u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) zrušení v záhlaví uvedeného opatření obecné povahy (dále jen „územní plán“). Navrhovatelé požadovali zrušení územního plánu v celém rozsahu, a pokud to nebude možné, pak navrhli zrušení územního plánu v části textového a grafického vymezení zastavitelných ploch Z.06 a Z.07, a to včetně podmínky vypracování územní studie, a dále v části textového a grafického vymezení územní rezervy R.01.

[2] Krajský soud návrh zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Dle navrhovatelů z programového bodu zasedání zastupitelstva odpůrkyně konaného dne 13. 10. 2021, označeného jako „územní plán Jirny“, nebylo zřejmé, zda se mělo jednat o vydání územního plánu či k němu měla pouze proběhnout dílčí debata. Dle krajského soudu bylo označení příslušného programového bodu jako „Územní plán Jirny“ dostatečně určité a nevzbuzovalo pochybnosti o tom, že na připravovaném zasedání zastupitelstva odpůrkyně mělo proběhnout hlasování o vydání napadeného územního plánu. Krajskému soudu nebylo zřejmé, z čeho navrhovatelé dovozovali, že takto navržený programový bod mohl označovat pouze dílčí diskuzi bez hlasování. S takovým postupem nepočítá ani zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Z tvrzení navrhovatelů navíc není zřejmé, jak by se případné procesní pochybení odpůrkyně v této otázce mohlo negativně projevit v jejich právní sféře.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že principu vstřícnosti veřejné správy odporovalo, že návrh územního plánu byl v návaznosti na jednotlivá veřejná projednání postupně vypracován ve čtyřech verzích. Krajský soud dal navrhovatelce a) za pravdu, že odpůrkyně nepostupovala při zapracování úprav do jednotlivých verzí návrhu zcela důkladně, jelikož některé úpravy v aktualizované verzi návrhu graficky neodlišila. Navrhovatelka a) nicméně nijak nespecifikovala, jak by se dané pochybení mohlo negativně projevit v její právní sféře.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně nezákonnosti stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje jakožto orgánu příslušného k posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „stanovisko orgánu PVŽP“) ze dne 16. 1. 2017. Podle tohoto stanoviska neměl být návrh zadání územního plánu posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí v procesu posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí (dále jen „proces SEA“). Nejednalo se proto o „věcné“ stanovisko SEA podle § 10g zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), nýbrž pouze o „předběžné“ zhodnocení návrhu územního plánu. Orgán PVŽP byl sice povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit, nicméně navrhovatelé formulovali námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti jeho stanoviska pouze obecně. Krajský soud dospěl k závěru, že kritéria pro zjišťovací řízení uvedená v příloze č. 8 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí nepovažoval orgán PVŽP za relevantní. Navrhovatelé nespecifikovali konkrétní kritérium uvedené v dané příloze, které by nasvědčovalo potřebě provedení procesu SEA.

[5] Krajský soud dále nesouhlasil s námitkou zpochybňující správnost hydrotechnických výpočtů odpůrkyně ohledně spotřeby vody v obci. Navrhovatelé v návrhu na zrušení územního plánu obecně namítali, že v důsledku chybných výpočtů hrozí v obci nedostatek pitné vody, což by zasáhlo do jejich vlastnických práv, práva na spravedlivý proces a případně též do práva na život. Tato úvaha však zůstala podle krajského soudu pouze v hypotetické rovině. Část koncepce veřejné infrastruktury týkající se právě zásobování vodou a hydrotechnických výpočtů je navíc čistě popisné, nikoli normativní, povahy. Z povahy věci proto nemohou případná pochybení v hydrotechnických výpočtech ovlivnit plánovanou výstavbu v obci, která by mohla zasáhnout do práv navrhovatelů. Jednotlivé výpočty proto není nutno podrobně přezkoumávat. V odůvodnění územního plánu odpůrkyně vysvětlila důvody, pro které je stávající vodovodní přivaděč pro potřeby obce Jirny značně naddimenzovaný. Vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení územního plánu poté dokreslilo obecnou koncepci veřejné infrastruktury. Navzdory rozsáhlosti vznesených důkazních návrhů navrhovatelé svá značně obecná tvrzení ohledně kapacity vodního zdroje

pokračování

nijak neprokázali. Z tohoto důvodu ob stojí logicky konzistentní koncepce veřejné infrastruktury, dle které je stávající způsob zásobování pitnou vodou z hlediska kapacity vodního zdroje a vodovodního přivaděče dostatečný pro rozšíření vodovodního potrubí do plánovaných rozvojových ploch. Krajský soud navíc nepřehlédl, že se navrhovatelé v návrhu detailně zabývali výpočty stávající a očekávané spotřeby pitné vody v obci, nicméně věnovali pouze okrajovou pozornost kapacitním možnostem veřejného vodovodu, resp. zdroje pitné vody.

[6] Krajský soud následně neshledal důvodnou námitku ohledně nesprávného vymezení územní rezervy R.01. Navrhovatelé namítali, že její vymezení je v rozporu s § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ZPF“). Územní rezerva však sama o sobě nijak nemění možnost stávajícího zemědělského využití území, nýbrž pouze na nezbytně nutnou dobu omezuje vlastníky dotčených pozemků v možnosti realizovat záměry, které by mohly znemožnit či podstatně ztížit budoucí využití území. Navrhovatelé nejsou vlastníky pozemků, na nichž byla územní rezerva R.01 vymezena, jejich pozemky jsou od ní vzdáleny vzdušnou čarou více než 1,5 km. Její vymezení proto nemůže zasáhnout do jejich veřejných subjektivních práv. K námitce ohledně rozporu vymezení plochy Z.06 s urbanistickou koncepcí krajský soud uvedl, že tuto námitku navrhovatelé vznesli poprvé až v návrhu na zrušení územního plánu. Procesní pasivita navrhovatelů proto krajskému soudu znemožnila, aby se mohl podrobněji zabývat namítaným rozporem. Co se týče svévolnosti stanovení podmínek pro danou plochu, krajský soud dospěl k závěru, že územní plán výjimku z celoplošných podmínek pro plochu Z.06 odůvodňuje dostatečným způsobem. Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, že byl regulativ pro využití plochy Z.06 formulován nesrozumitelně. Z formulace „[m]inimální výměra pozemků je 800 m² a max. 20% pozemků může být menších než 800 m², ale ne menších než 700 m², a to z plochy určené pro zastavění rodinnými domy“, je patrné, že daná podmínka se vztahuje na 20 % z počtu pozemků určených pro zastavění rodinnými domy. Dovětek „a to z plochy určené pro zastavění rodinnými domy“ byl do územního plánu přidán na základě vypořádání námítky navrhovatelky a).

[7] Nedůvodná je též námitka, že územní plán v souvislosti s vymezením plochy Z.06 neřeší zvýšenou dopravní zátěž v dané lokalitě. Ve skutečnosti z územního plánu vyplývá, že doprava z plochy Z.06 by měla být svedena severozápadním směrem ulice Družstevní, na kterou navazuje nájezd na dálnici D11, nikoliv jihozápadním směrem do centra obce, jak se mylně domnívají navrhovatelé. Územní plán rovněž nepočítá s tím, že by hlavní dopravní napojení z plochy Z.06 vedlo přes ulici Erbenova a případně přes ulici Spořovací.

[8] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že využití plochy Z.07 k „drobné výrobě“ bylo vymezeno neurčitě, jelikož právní předpisy tento pojem nedefinují. Navrhovatelé se mylně domnívají, že funkční vymezení plochy Z.07 v části 1.C textové části územního plánu a stanovení podmínek pro plochy drobné výroby (dále též „plochy VD“) v části 1.F textové části územního plánu spolu nesouvisejí. Ze systematiky územního plánu je zřejmé, že regulativy stanovené pro plochy VD se na plochu Z.07 vztahují, přičemž podrobnější podmínky pro využití této plochy stanovují lokální podmínky LP.04 a LP.05. Otázka, zda lze konkrétní záměr podřadit pod pojem „drobná a řemeslná výroba“ použitý v územním plánu, bude řešena až v následných povolovacích řízeních. Navrhovatelé přehlíží skutečnost, že dle územního plánu je nepřipustné takové využití plochy Z.07, jehož negativní projevy by přesahovaly hranice areálu. Navrhovatelé též opomíjejí regulativy, které směřují k ochraně obytné zástavby před hlukem ze silničního obchvatu

a ze samotné výrobní činnosti na ploše Z.07. Územní plán poskytuje dostatečnou záruku toho, že na ploše Z.07 je plánována pouze výrobní činnost nerušícího charakteru. Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, že doplňkový účel plochy Z.07 (ochrana obytné zóny před hlukem ze silničního obchvatu) je v rozporu s účelem ochranné plochy K.04.

II. Obsah kasační stížnosti navrhovatelky a) a vyjádření k ní

II. a) Kasační stížnost

[9] Navrhovatelka a) [dále jen „stěžovatelka“] napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Krajský soud v bodě 17. napadeného rozsudku konstatoval, že podstatná část důkazů předložených stěžovatelkou je součástí správního spisu a další jsou nadbytečné. Důkazní návrhy nicméně nelze označovat obecnými pojmy, jelikož z takového označení není zřejmé, které konkrétní důkazy považoval krajský soud za nadbytečné. Krajský soud měl vysvětlit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Odůvodnění v bodě 17. napadeného rozsudku je proto nepřezkoumatelné. Důkazní návrhy měly například prokázat nesprávnost údajů a závěrů obsažených v územním plánu. Krajský soud bez jakýchkoliv pochybností převzal tvrzení odpůrkyně o tom, že územní plán byl vyvěšen na úřední desce dne 19. 10. 2021 a sejmuto dne 3. 11. 2021, ačkoliv jeden z navržených důkazů byl *print screen* úřední desky, z něhož je patrné, že územní plán byl vyvěšen ode dne 16. 10. 2021 do 1. 11. 2021.

[11] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i proto, že jsou v něm uvedeny protichůdné informace a závěry, aniž by se k nim krajský soud podrobně vyjádřil a vzájemně je hodnotil. Krajský soud bez bližšího odůvodnění vybírá některé z informací a závěrů, jež považuje za správné a rozhodné, aniž by se vypořádal s opačnými závěry taktéž uvedenými v napadeném rozsudku.

[12] Krajský soud nesprávně posoudil dostatečnost označení programového bodu jednání zastupitelstva odpůrkyně. Jelikož se jednalo o několikáté projednání územního plánu, měl být tento bod označen konkrétně. Právní předpisy nezakazují zařadit na jednání zastupitelstva obce bod, který bude občany informovat o průběhu prací. Argumentace krajského soudu by umožňovala odpůrkyni dávat na program jednání zastupitelstva obecné body jako např. „Smlouva o nájmu“, aniž by bylo zřejmé, o jaký nájem se jedná. V projednávané věci se jedná o vadu, která má za následek neplatnost přijatého územního plánu. V takovém případě není nutný konkrétní zásah do práv stěžovatelky. Předchozí projednání územního plánu byla navíc svolávána prostřednictvím veřejné vyhlášky, nicméně toto konkrétní jednání bylo svoláno pouze pozvánkou na jednání s neurčitým bodem programu.

[13] Jednotlivé verze územního plánu byly vždy poskytovány veřejnosti tak, že nebyly znatelné změny v jednotlivých verzích předkládaných k veřejnému projednání. Když byly změny vyznačeny, nejednalo se o vyznačení všech změn. Nepřehlednost úprav územního plánu činí velice problematickým porovnání různých verzí textu územního plánu, který má celkem 342 stran. Ruční porovnání takto rozsáhlého textu činí kontrolu nemožnou.

[14] Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stanovisko orgánu PVŽP není nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle bodu 54. napadeného rozsudku by měl být závěr o nepořízení stanoviska SEA zdůvodněn přezkoumatelným způsobem. To však nebylo v projednávaném případě splněno. Krajský soud tvrdí, že nebyla specifikována příčinná

pokračování

souvislost mezi tímto pochybením a zásahem do stěžovatelčiných práv, nicméně stěžovatelka tuto souvislost popsala. Nezákonným stanoviskem SEA bylo zasaženo do jejího práva vlastnického, práva na příznivé životní prostředí a práva na spravedlivý proces. Stěžovatelka dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), dle které má nedostatečné odůvodnění stanoviska SEA vést ke zrušení územního plánu jako celku. I kdyby nebyla stěžovatelčina námitka dostatečně specifikována v příčinné souvislosti mezi tvrzeným pochybením a zásahem do právní sféry, jsou nedostatky stanoviska orgánu PVŽP závažným zásahem do práv stěžovatelky i veřejnosti.

[15] Jednotlivé závěry krajského soudu ohledně této námítky si navíc odporují. Krajský soud v bodě 54. napadeného rozsudku uvádí, že orgán PVŽP byl povinen přezkoumatelným způsobem odůvodnit a zohlednit kritéria dle přílohy č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a dále uvádí, že tato kritéria nemusejí být ve stanovisku uvedena. Krajský soud dovozuje, že nejsou-li uvedena kritéria zmíněna, nepovažoval je orgán PVŽP za relevantní. Stěžovatelce není zřejmé, na základě čeho krajský soud k tomuto závěru dospěl. Krajský soud vychází pouze z domněnky, z čeho orgán PVŽP vycházel při vydání stanoviska. Požadavek přezkoumatelnosti je nicméně nutné uplatňovat i na závazné podklady pro územně plánovací dokumentaci.

[16] Orgán PVŽP nezohledňoval nově umístěné plochy v rámci územního plánu, když hovořil o územní rezervě R4, která však nebyla územním plánem vymezena. Stanovisko orgánu PVŽP se týkalo pouze tehdy ještě neschváleného návrhu územního plánu, a nemohlo proto zohlednit skutečný územní plán. Dané stanovisko bylo součástí souhrnného vyjádření ze dne 31. 1. 2017 a zadání územního plánu bylo schváleno až dne 22. 3. 2017. Není možné akceptovat stanovisko SEA vydané dříve, než byl zadán územní plán.

[17] Závěr krajského soudu je nepřezkoumatelný i v otázce nutnosti stanoviska SEA s ohledem na zpřesnění koridoru vysokorychlostní tratě (dále jen „VRT“). Vedení daného koridoru bylo v územním plánu oproti zásadám územního rozvoje Středočeského kraje zpřesněno a zúženo. Tím mohlo dojít ke změně regulace.

[18] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i v části týkající se hydrotechnických výpočtů. Z územního plánu nevyplývá, že by v obci byl dostatek vody. Jediný údaj, který je zde uveden, popisuje vedení vody do obce. Nelze tedy zjistit objem vody určené k zásobování. Ze zcela obecného konstatování odpůrkyně, že *„stávající studny v prameništi Jirny jsou v současné době mimo provoz a dostatečný zdroj vody, vyhovující tlakové poměry i kapacita vodovodní sítě umožňují rozšířit vodovodní potrubí do plánovaných rozvojových ploch“*, není možné dovodit, že by byla kapacita vody dostatečná. Krajský soud v bodě 63. napadeného rozsudku uvedl, že podmínka zajištění dostatečného bilančního příslibu vody vyplývá z právních předpisů. Taková podmínka však není uvedena v odůvodnění územního plánu. Krajský soud tak na základě územního plánu učinil nepřezkoumatelný závěr.

[19] Krajský soud se též nezabýval stanoviskem odboru životního prostředí ze dne 19. 4. 2021, se kterým se odpůrkyně řádně nevypořádala. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 161/2019-56, č. 4157/2021 Sb. NSS, nelze územní plán vydat, pokud by byl v rozporu se stanoviskem dotčeného orgánu. Krajský soud v bodě 64. napadeného rozsudku uvádí, že podle informací od provozovatele vodovodu je k dispozici dostatečný přívod pitné vody s tím, že v případě změny územní rezervy R.01 lze vymezit podmínku provozu s nižším odběrem vody. Informace odpůrkyně jsou však pouhými tvrzeními.

[20] Dále krajský soud konstatoval, že na hydrotechnické výpočty je třeba nahlížet v kontextu celkové koncepce veřejné infrastruktury a že stěžovatelka tvrzené pochybení nespojila s konkrétním zásahem do své právní sféry. Stěžovatelka však uvedla, že má obavu z nedostatku pitné vody a ze zásahu do svého práva vlastnického a práva na život. Dle krajského soudu byly hydrotechnické výpočty pouze v popisné části územního plánu a jakékoli pochybení v popisné části nemá vliv na plánovanou výstavbu v obci. Územní plán však nelze rozlišovat na část popisnou a část normativní. Na územní plán je třeba hledět jako na celek a popisná a normativní část musejí být vzájemně v souladu. Stěžovatelce nezbylo než argumentovat hydrotechnickými výpočty, tedy jen hypotetickým zásahem do svých práv, jelikož jí není známa spotřeba vody ani kapacita vyhrazená provozovatelem vodovodu pro odpůrkyni. Tato skutečnost ostatně není známa ani odpůrkyni, jinak by tyto informace v územním plánu uvedla. Ačkoliv měla odpůrkyně údajně nasmlouvaný přívod 9 litrů vody za sekundu, pro jednotlivé výpočty provedené stěžovatelkou v žalobě vychází vteřinová spotřeba na 8,8 litrů vody za sekundu, respektive na 9,8 litrů vody za sekundu. Krajský soud sice argumentuje odůvodněním územního plánu a vysvětlením odpůrkyně, ale zde uvedené skutečnosti nebyly jakkoliv prokázány.

[21] Krajský soud odkazuje na vyjádření odpůrkyně k žalobě, přičemž směšuje pojmy „kapacita přivaděče“, „kapacita vodního zdroje“ a „kapacita vody vyhrazené pro odpůrkyni“. Krajský soud přehlíží skutečnost, že tvrzení odpůrkyně v územním plánu se netýkají kapacity vodního zdroje vyhrazené pro odpůrkyni. Krajský soud dále přehlíží, že daný vodovod je nedostatečný pro město Úvaly, jak bylo zřejmé ze stěžovatelkou předložených důkazů.

[22] Ohledně bilančního příslibu vody je pro stěžovatelku závažné, že se krajský soud pozastavil nad tím, že danou námitku vznesla až v návrhu na zrušení územního plánu. Bylo pochybením odpůrkyně, že zpracovávala změny územního plánu nepřehledným způsobem. Zajištění bilančního příslibu vody navíc požadoval i Městský úřad Brandýs, odbor životního prostředí, ve stanoviscích ze dne 18. 9. 2017 a dne 19. 4. 2021.

[23] Krajský soud se nezabýval námitkou ohledně nezákonného vymezení územní rezervy R.01. Na situaci týkající se územní rezervy R.01 je třeba nahlížet komplexně. Orgán ochrany ZPF s jejím zahrnutím do plochy zastavitelné opakovaně nesouhlasil. Územní plán vymezuje danou plochu bez toho, aby upravoval prověření její potřeby.

[24] Tvrzení krajského soudu ohledně vznesení námítky o rozporu plochy Z.06 s urbanistickou koncepcí poprvé v návrhu na zrušení územního plánu není zcela pravdivé. Stěžovatelčiny námitky je nutné hodnotit dle jejich obsahu. Stěžovatelka v námitkách ze dne 24. 1. 2019 uváděla, že u vymezení dané plochy není odůvodněno, proč nelze zastavitelnou plochu umístit v jiné části obce, a není odůvodněna ani sama potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Podávání námitek odpůrkyně ztěžovala svým přístupem k vyznačování změn v jednotlivých verzích územního plánu. Tato skutečnost přispívala k nepřehlednosti územního plánu a jeho změn. Stěžovatelka byla procesně aktivní a podávala námitky vůči územnímu plánu, přestože byl nepřehledný a rozsáhlý.

[25] Krajský soud se též nevypořádal s námitkou mírnějšího vymezení podmínek pro využití dané lokality. Přehlédl stěžovatelčiny námitky ze dne 20. 4. 2021, ve kterých uvedla, že vypuštění podmínky dohody parcelace bez relevantního odůvodnění je chybou územního plánu. U plochy Z.06 namítala, že parcelace není fakticky provedena. Územní plán ve výroku neobsahuje zmínku o tom, že by byla parcelace schválena nebo že by byl schválen

pokračování

její návrh. Územní plán musí vycházet ze skutečného stavu v území, nikoliv z nejistých budoucích skutečností. Není tak zřejmé, z jaké části územního plánu krajský soud dovozuje, že ke zmírnění podmínek pro plochu Z.06 došlo v souvislosti se schválením parcelace. Krajský soud neprovedl důkaz usnesením Městského úřadu Úvaly, kterým bylo řízení o parcelaci zastaveno.

[26] Při posouzení námitky nesrozumitelného regulativu pro využití plochy Z.06 krajský soud nepřihlédl k rozvedení dané námitky ve stěžovatelské replice. Stěžovatelce není zřejmé, jak dospěl k závěru, že údaj „20 %“ se vztahuje k počtu pozemků určených k zastavění. Dále není zřejmé, jak bude určen počet pozemků určených k zastavění. Též není zřejmé, jak dospěl k závěru, že odchýlení se od celoplošné podmínky CP.02 a CP.08 je pouze nepatrné. I pokud by byl tento závěr správný k podmínce CP.02, pak nemá oporu vůči podmínce CP.08. Nebyl proveden žádný důkaz ohledně toho, jak budou komunikace a veřejná prostranství v ploše Z.06 vypadat v rámci navrhované parcelace. Není známa ani šířka navrhovaného veřejného prostranství, a přesto krajský soud konstatuje, že se bude jednat o nepatrné odchýlení.

[27] Úvahy krajského soudu jsou nepřezkoumatelné i v otázce dopravního napojení a toho, že územní plán nepočítá s připojením přes ulici Erbenovu a Spojovací. Stěžovatelka uváděla, že na rozdíl od jiných podobných lokalit měla být daná podmínka vypuštěna z původního návrhu územního plánu bez jakéhokoliv odůvodnění. Z předchozí verze územního plánu vyplývá, že i odpůrkyně požadovala v dané lokalitě vypracovat územní studii, která by měla prověřit dopravní spojení, nicméně tato podmínka byla pro plochu Z.06 odstraněna.

[28] Krajský soud nesprávně vypořádal námitku ohledně neurčitosti a vágnosti pojmu „drobná výroba“. Není zjevné, podle jakých kritérií se bude drobnost výroby hodnotit. Výklad regulativů územního plánu je pro využití území a jeho zástavbu zásadní. Užití neurčitých pojmů je v rámci územního plánu nepřijatelné. Ač je dle územního plánu nepřipustné, aby negativní vlivy přesahovaly hranice areálu v ploše Z.07, není možné tuto podmínku dodržet, jelikož každý provoz či areál bude produkovat imise, jež neskončí na hranici areálu. Jako lokální podmínka je sice stanoveno vybudování protihlukového opatření v lokalitě Z.06, nicméně toto opatření se má týkat dálnice a obchvatu silnice II/101.

II. b) Vyjádření ke kasační stížnosti

[29] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Krajský soud srozumitelně vysvětlil důvody, pro které neprovedl některé z důkazních návrhů. Stěžovatelka neuvádí, že by některé z důkazů, které byly podstatné, nebyly provedeny, anebo že by krajský soud učinil na základě správního spisu konkrétní skutkové zjištění, které by obsah spisu neumožňoval učinit.

[30] Ohledně námitky nesprávného označení programového bodu jednání zastupitelstva stěžovatelka pouze opakuje svou předchozí argumentaci. Argument, že předchozí projednání územního plánu bylo svoláno prostřednictvím veřejné vyhlášky, nemá na věc žádný dopad, jelikož pro samotné informování o konání zasedání zastupitelstva, které schvaluje územní plán, není třeba užít veřejnou vyhlášku. Též s námitkou nepřehlednosti úprav územního plánu se krajský soud podrobně a správně vypořádal. I argumentace ohledně nesprávnosti stanoviska orgánu PVŽP byla obsažena v návrhu na zrušení územního plánu. Stanovisko orgánu PVŽP se zpracovává právě k návrhu zadání územního plánu, což

vyplývalo z § 49 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Namítá-li stěžovatelka, že je nutné nově posoudit upřesněný koridor vysokorychlostní trati, není zřejmé, na čem tento požadavek zakládá.

[31] Požadavek stěžovatelky, aby podmínkou pro schválení územního plánu byla rezervace určité kapacity vodního zdroje pro konkrétní obec, nemá oporu v právních předpisech na úseku vodárenství. Odpůrkyně dostala svým povinností vyplývajícím ze stavebního zákona tím, že bylo v procesu pořízení územního plánu postaveno na jisto, že dostupná infrastruktura má významnou rezervní kapacitu.

[32] Vymezení územní rezervy R.01 nijak nezasahuje do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Na tomto závěru nemohou nic změnit stěžovatelčiny spekulace o tom, že stanovisko orgánu ochrany ZPF, vydané v jiném kontextu a již před pořízením územního plánu, vylučuje využití dotčených pozemků. I ohledně námitek k ploše Z.06 lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, dle kterého nemohlo dojít k zásahu do stěžovatelčiných práv. V námitkách k ploše Z.07 stěžovatelka zpochybňuje možnost použití neurčitých právních pojmů v rámci územního plánu, což však nevyplývá z právních předpisů.

[33] Navrhovatel b) ve sdělení k výzvě NSS sdělil, že se nebude ke kasační stížnosti podrobněji vyjadřovat, pouze poukázal na to, že již nyní se obec potýká s nedostatečnou kapacitou čističky odpadních vod, k čemuž doložil zápis z veřejného zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 21. 6. 2023.

[34] OZNŘ se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[35] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[36] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a procesní námitky

[37] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[38] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné atd. (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS).

pokračování

[39] Stěžovatelka v obecné rovině spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud uvedl protichůdné závěry, a v tom, že si bez bližšího odůvodnění vybral některé z těchto závěrů a považoval je za správné, aniž by se vypořádal s opačnými závěry. NSS neshledal, že by krajský soud takto opravdu postupoval. Závěry krajského soudu jsou logické, dostatečným způsobem odůvodněné a vzájemně souladné. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[40] Co se týče dílčích námitek nepřezkoumatelnosti, které se týkají jednotlivých závěrů krajského soudu, NSS se logičností a souladností jednotlivých závěrů bude věnovat níže při posouzení konkrétních námitek. V této části rozsudku nicméně považuje za vhodné připomenout, že dle ustálené judikatury nemá krajský soud povinnost reagovat na každý dílčí žalobní argument a ten obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo bod 27 rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS).

[41] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud dostatečným způsobem nevypořádal s důkazními návrhy, jelikož je dostatečně nespecifikoval a nevysvětlil, proč se jimi nebude zabývat. Krajský soud v bodě 17. napadeného rozsudku uvedl, že podstatná část důkazních návrhů byla součástí správního spisu, a proto nebylo nutné ohledně nich provádět dokazování. Ostatní návrhy vyhodnotil jako nadbytečné, jelikož k posouzení jednotlivých námitek mu stačily podklady ze správního spisu či důkazy, které provedl. Ty jsou uvedeny v bodě 16. napadeného rozsudku. K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení účastník navrhl, se NSS vyslovil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 5 Afs 147/2004-89. Zde dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli; to jej nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit. Opomenutí této povinnosti však nemusí mít vždy vliv na zákonnost rozhodnutí. O takovou situaci se jedná například tehdy, pokud lze prokazované skutečnosti bez dalšího zjistit z listin založených ve správním spise (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019-29, bod 14).

[42] Stěžovatelka v projednávané věci navrhla jako důkazy například zápis ze zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 13. 10. 2021 a zde přijaté usnesení č. j. 4/2021, své námítky proti územnímu plánu ze dne 24. 1. 2019, ze dne 17. 1. 2020 a ze dne 20. 4. 2021, stanovisko Městského úřadu Brandýs nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 18. 7. 2017 či jednotlivé verze návrhu napadeného územního plánu. Tyto dokumenty jsou součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud neshledává účelným, aby krajský soud musel vyjmenovat každý jednotlivý důkazní návrh, který lze dohledat ve správním spise, obzvláště v případě, kdy stěžovatelka v návrhu na zrušení územního plánu navrhla celkem desítky dokumentů. Krajský soud proto nepochybil, když nespecifikoval listiny, kterými neprovedl samostatně dokazování.

[43] Co se týče důkazů, které krajský soud shledal v bodě 17. napadeného rozsudku nadbytečnými, k těm se vyjádřil podrobněji v rámci ústního jednání ze dne 16. 6. 2022, kterého se účastnil i zástupce stěžovatelky, jak vyplývá ze záznamu na CD založeném ve spise krajského soudu na č. l. 78. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí, proč by některý konkrétní důkaz neměl být považován za nadbytečný či proč právě jeho neprovedení mělo zapříčinit nesprávné rozhodnutí ve věci. NSS za ni nemůže na základě takto obecné námítky domýšlet konkrétní pochybení krajského soudu.

[44] Stěžovatelka pouze namítá, že některé neprovedené důkazy měly prokázat nesprávnost údajů obsažených v územním plánu (např. v části hydrotechnických výpočtů nebo zvýhodnění lokality Z.06 a R.01 pro vztah k investorovi). K důkazům, které měly prokazovat nesprávnost hydrotechnických výpočtů (věcné posouzení této námitky viz níže), je třeba připomenout, že krajský soud se nezabýval správností jednotlivých hydrotechnických výpočtů, a proto k nim ani nemusel provádět dokazování, které by vyvrátilo jejich správnost. Co se týče důkazů, které měly prokázat zvýhodnění plochy R.01 pro vztah k investorovi, krajský soud dospěl v bodě 91. napadeného rozsudku k závěru, že navrhovatelé nejsou vlastníky pozemků, na nichž byla vymezena územní rezerva R.01, která proto nemůže zasahovat do jejich práv. Z tohoto důvodu nebylo nutné, aby prováděl důkazy ohledně námitek směřujících proti vhodnosti vymezení této územní rezervy. Ohledně tvrzení týkajícího se zvýhodnění plochy Z.06 pro investora NSS uvádí, že posouzení tohoto namítaného zvýhodnění krajský soud provedl v bodech 102. a násl. napadeného rozsudku, a z části návrhu na zrušení územního plánu, jež se týkala plochy Z.06, nebylo zřejmé, který důkazní návrh měl stěžovatelčino tvrzení prokázat. Ani nyní stěžovatelka neuvádí, jak by některý z jejích důkazních návrhů mohl závěry krajského soudu vyvrátit. Posouzení provedené v bodě 17. napadeného rozsudku je proto dostatečné.

[45] Ohledně námitky, že krajský soud převzal nesprávná data o vyvěšení a svěšení územního plánu na úřední desce odpůrkyně, NSS konstatuje, že stěžovatelka z této skutečnosti nic nedovozuje a ani z napadeného rozsudku nevyplývá, proč by mělo být tvrzené převzetí nesprávného data pro daný případ podstatné.

III. b) Určitost bodu jednání zastupitelstva a přehlednost změn územního plánu

[46] Stěžovatelka dále rozporuje určitost bodu jednání zastupitelstva odpůrkyně o schválení územního plánu nazvaného „Územní plán Jirny“. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou, jelikož označení programového bodu bylo dle jeho názoru dostatečně určité a nemohlo nijak zasáhnout do právní sféry stěžovatelky. S tímto posouzením se NSS ztotožňuje. Dle § 93 odst. 1 věty první zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), obecní úřad informuje o místě, době a navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva obce. Tuto povinnost odpůrkyně splnila. Zákon o obcích nestanoví, že by byla odpůrkyně povinna veřejnost informovat o podrobném obsahu projednávaných bodů. NSS není stejně jako krajskému soudu zřejmé, z čeho stěžovatelka usuzuje na to, že programový bod nazvaný „Územní plán Jirny“ měl znamenat pouhou dílčí diskuzi zastupitelstva. Na tomto závěru nemění nic námitka, že se jednalo již o několikáté projednání územního plánu, jelikož ani tato skutečnost neprokazuje, že byl daný bod plánován pouze jako dílčí schůze.

[47] Stěžovatelka se mýlí, pokud danou situaci připodobňuje k situaci, kdy by byl bod programu jednání zastupitelstva nazván „smlouva o nájmu“, jelikož, jak sama uvádí, v takovém případě by nebylo zřejmé, o jaký konkrétní nájem se má jednat. V případě územního plánu obce však taková nejistota nemohla z povahy věci nastat, jelikož mohl být projednáván pouze jeden konkrétní územní plán. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti neuvádí, čím mělo pojmenování programového bodu jednání zastupitelstva odpůrkyně „Územní plán Jirny“ zasáhnout do jejích práv. V dané věci se nepochybně nejedná o vadu, která by měla mít bez dalšího za následek neplatnost přijetí územního plánu, jelikož odpůrkyně pojmenováním programového bodu jednání zastupitelstva „Územní plán Jirny“ neporušila žádnou ze svých zákonných povinností.

pokračování

[48] K námitce, že dané jednání zastupitelstva bylo svoláno pozvánkou, a nikoliv prostřednictvím veřejné vyhlášky, NSS konstatuje, že tuto námitku stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Jelikož ji poprvé uplatnila až v kasační stížnosti, jedná se o námitku, která je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[49] Ohledně námitky nepřehlednosti změn v územním plánu NSS souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka v návrhu na zrušení územního plánu neuvedla, jak konkrétně měla nepřehlednost zasáhnout do jejích práv. Danou námitku lze nalézt na stranách 22 až 23 návrhu, přičemž stěžovatelka namítala, že dané nesrovnalosti jí zasáhly do práva na spravedlivý proces. Krajský soud se však s její argumentací uvedenou v návrhu na zrušení územního plánu řádným způsobem vypořádal v bodech 35. a 36. napadeného rozsudku. V kasační stížnosti stěžovatelka zopakovala své obecné námitky ohledně nemožnosti porovnání různých verzí textu územního plánu a následného podání námitek proti těmto změnám. Stěžovatelka tedy nijak nekonkretizovala zásah do svých práv například tím, že by kvůli nepřehlednosti nových verzí územního plánu přehlédla nějakou konkrétní podstatnou změnu a nemohla se proti ní bránit. Tato námitka je proto nedůvodná.

III. c) Stanovisko orgánu PVŽP

[50] Další stěžovatelčina námitka směřovala proti stanovisku orgánu PVŽP ze dne 16. 1. 2017, které tvoří součást souhrnného vyjádření ze dne 31. 1. 2017. Daným stanoviskem bylo vyloučeno, že by návrh územního plánu měl významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Z tohoto důvodu nebylo třeba provést proces SEA. Krajský soud v bodě 55. napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatelé neuvedli konkrétní způsob, jakým mělo nevypracování stanoviska SEA zasáhnout do jejich práv, a v bodě 56. uvedl, že též nespecifikovali žádné kritérium uvedené v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které by nasvědčovalo potřebě provést proces SEA.

[51] Stěžovatelka nyní namítá, že zásah do svých práv specifikovala tím, že v návrhu na zrušení územního plánu uvedla, že nesprávným stanoviskem orgánu PVŽP (stěžovatelka jej nesprávně nazývá „stanovisko SEA“, to však nebylo v dané věci vydáno) dojde k zásahu do jejího vlastnického práva, práva na příznivé životní prostředí a práva na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud takové tvrzení nepovažuje za dostatečné. Stěžovatelka byla povinna zásah do svých práv konkretizovat, nikoliv pouze vyjmenovat několik ústavně garantovaných práv v obecné rovině. Úkolem správních soudů není domýšlet možné konkrétní způsoby, jakým by k zásahu do obecně vyjmenovaných práv mohlo v jejím případě dojít. Stěžovatelka se též mylí, pokud uvádí, že nedostatky stanoviska orgánu PVŽP jsou i bez konkretizace zásahu závažným zásahem do jejích práv i práv veřejnosti. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, na které odkázal i krajský soud, se může navrhovatel úspěšně dovolat porušení právních předpisů, pokud úprava obsažená v napadeném územním plánu skutečně negativně zasahuje do jeho práv. Taková skutečnost však v případě stěžovatelky nevyšla najevo.

[52] Posouzení této otázky krajským soudem není ani vnitřně rozporné. Krajský soud v bodě 54. napadeného rozsudku konstatoval, že orgán PVŽP musel své závěry přezkoumatelně odůvodnit, přičemž měl zohlednit kritéria dle přílohy č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V bodě 56. poté uvedl, že se orgán PVŽP nezabýval některými kritérii uvedenými v dané příloze, protože je nepovažoval za relevantní. K tomu odkázal na rozsudek ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015-79, ve kterém NSS neshledal

problematickým, že tehdejší orgán PVŽP (Krajský úřad Jihomoravského kraje) nezmínil některá z kritérií uvedených v příloze č. 8 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. NSS v tomto rozsudku uvedl, že *„kritéria, která Krajský úřad Jihomoravského kraje ve svém stanovisku nezmínil, nepovažoval za relevantní vzhledem k posuzovanému rámci.“* Závěr krajského soudu o tom, že orgán PVŽP nemusel zmínit každé z daných kritérií, lze tedy považovat za srozumitelný a souladný s judikaturou NSS. Stěžovatelka nekonkretizuje, které konkrétní kritérium mělo být v daném případě posouzeno. Úlohou správního soudu není domýšlet, které v příloze uvedené kritérium mělo být posouzeno, aby nemohlo dojít k zásahu do stěžovatelčiných práv. Daná námitka proto není důvodná.

[53] Další námitka směřuje do nutnosti vypracování stanoviska SEA ke zpřesnění koridoru VRT, neboť územní plán umístění daného koridoru zpřesnil, respektive zúžil oproti jeho vedení stanovenému v ZÚR Středočeského kraje. Krajský soud v bodě 59. napadeného rozsudku vysvětlil, že v případě, kdy byl proces SEA proveden při pořizování zásad územního rozvoje, by jeho provedení na nižší úrovni územního plánování bylo v rozporu s principem zamezení opakovanému posuzování dle čl. 4 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES, ze dne 27. 6. 2001, o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, dle kterého platí, že pokud plány a programy tvoří *„část hierarchie, vezmou členské státy za účelem zamezení opakovaného posuzování v úvahu skutečnost, že posuzování bude v souladu se směrnicí prováděno na různých úrovních hierarchie.“* V dané věci není problematické, že v rámci územního plánu došlo ke zpřesnění koridoru VRT, jelikož zpřesnění koridorů územním plánem oproti zásadám územního rozvoje se běžně předpokládá. Stěžovatelka ničím neprokázala, že by se umístění daného koridoru v tomto případě oproti ZÚR Středočeského kraje změnilo natolik, aby vznikla potřeba vypracování nového stanoviska SEA. Ani tato námitka proto není důvodná.

[54] Námitku, že nelze akceptovat stanovisko PVŽP vydané dříve, než byl zadán územní plán, stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem. Tuto námitku je proto třeba považovat za nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. d) Hydrotechnické výpočty a bilanční příslib vody

[55] Dle stěžovatelky z územního plánu nevyplývá, že by obec Jirny měla dostatek vody. Krajský soud ohledně této námitky dospěl v bodě 74. napadeného rozsudku k závěru, že hydrotechnické výpočty spotřeby vody provedené odpůrkyní v územním plánu nelze považovat v kontextu jejího vyjádření k žalobě za příliš přesvědčivé, jelikož odpůrkyně v něm sama zpochybňuje správnost užitých metodiky, k jejímuž použití se v územním plánu zavázala. Dle krajského soudu je nicméně třeba na význam hydrotechnických výpočtů nahlížet v kontextu celkové koncepce veřejné infrastruktury a potenciality zásahu do právní sféry stěžovatelky. Koncepce veřejné infrastruktury dle krajského soudu nestanoví konkrétní regulativy pro využití řešených ploch a koridorů, jelikož část týkající se zásobování vodou a hydrotechnických výpočtů má pouze popisnou povahu, a proto případná pochybení v ní nemohou ovlivnit plánovanou výstavbu v obci. Stěžovatelka též dle krajského soudu v návrhu na zrušení napadeného územního plánu uvedla hrozící zásah do svých práv pouze v hypotetické rovině a nepředložila žádné důkazy, které by rozporovaly tvrzení odpůrkyně. Stěžovatelka naopak v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, aby byla část územního plánu posuzována jako popisná, tedy jako část bez normativních důsledků pro výstavbu v obci.

pokračování

[56] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že část výroku územního plánu, která obsahuje jednotlivé hydrotechnické výpočty, je pro projednávanou věc podstatná. Právě z ní lze totiž zjistit odhadovanou spotřebu vody v obci. Nelze tedy souhlasit s krajským soudem, že případná pochybení v hydrotechnických výpočtech uvedených v územním plánu nemohou nijak ovlivnit plánovanou výstavbu v obci. Pokud by nebylo stěžovatelčino tvrzení o nedostatku vody v obci něčím jiným vyvráceno, nebylo by možné stěžovatelkou provedené výpočty bez dalšího ignorovat.

[57] Krajský soud nicméně v bodě 78. napadeného rozsudku přesvědčivě zdůvodnil, že navzdory tomu, jak stěžovatelčiny výpočty spotřeby vody zpochybňují výpočty odpůrkyně, je kapacita vodního zdroje pro obec Jirny dostatečná. Svůj závěr opřel o vypořádání odpůrkyně s námitkami města Úvaly v rozhodnutí o námitkách. S krajským soudem lze souhlasit, že není třeba provádět přezkum jednotlivých hydrotechnických výpočtů izolovaně vnímané předpokládané spotřeby vody, jelikož pro danou věc je podstatný nejen samotný údaj o celkové spotřebě vody v obci, který stěžovatelka zpochybnila svým výpočtem, ale především porovnání této spotřeby s údajem o tom, kolik vody má být v budoucnu do obce přiváděno. Závěr krajského soudu o tom, že z územního plánu vyplývá, že v obci je dostatek vody, považuje NSS za správný, přičemž se níže podrobněji vyjádří ke skutečnostem, jež výše uvedený závěr podporují.

[58] Namítá-li stěžovatelka, že územní plán uvádí pouze údaje o potrubí, které do obce přivádí vodu, ale již nic neuvádí ohledně objemu vody určené k zásobování, nelze jí dát za pravdu. Odpůrkyně v územním plánu uvedla, že pro řešení zásobování obce vodou byl realizován projekt akciové společnosti Vodohospodářský rozvoj a výstavba, který spočívá v připojení stávajícího vodárenského systému Úvalského vodovodu na přívodné řady Kárané-Praha. Ve vypořádání námitek města Úvaly poté odpůrkyně uvedla, že tento vodovod přivádějící do obce vodu je značně naddimenzovaný. Původně měl do obce Jirny, obce Horoušany a města Úvaly přivádět 30 litrů vody za sekundu, přičemž z téhož vodovodu měla vodu čerpat i obec Šestajovice. Z uvedených 30 litrů vody za sekundu připadal na samotnou odpůrkyni přívod 9 litrů vody za sekundu, což by činilo 283 824 m³ za rok. Stěžovatelka v návrhu na zrušení územního plánu uvedla výpočty, na jejichž základě dospěla k celkové spotřebě vody 308 159 m³ za rok, tedy skutečně ke spotřebě vyšší, než byl původně plánovaný přívod vody do obce.

[59] Relevanci těchto výpočtů spotřeby však zásadně zpochybnila skutečnost, že obec Šestajovice odstoupila od projektu vodovodu, čímž se zásadně zvýšila kapacita vodovodu zbývajících pro ostatní obce, jak uvedla odpůrkyně právě ve vypořádání námitek města Úvaly. V důsledku odstoupení obce Šestajovice od projektu vodovodu má být možné potrubím vést vodu pro obec Jirny, město Úvaly a obec Horoušany v celkovém množství 70 litrů vody za sekundu namísto původně plánovaných 30 litrů za sekundu. Z vypořádání námitek města Úvaly tedy vyplývá, že díky odstoupení obce Šestajovice od projektu vodovodu by měla mít odpůrkyně významně větší přívod vody, než bylo původně plánováno, neboť došlo k navýšení plánovaného množství vody pro obce Jirny a Horoušany a město Úvaly z 30 litrů za sekundu na 70 litrů za sekundu, tedy k více než dvojnásobnému navýšení přívodu vody. Touto skutečností jsou sice zpochybněny výpočty odpůrkyně uvedené ve výroku územního plánu, ale též výpočty stěžovatelky uvedené v návrhu na zrušení územního plánu, jelikož z údajů uvedených ve vypořádání odpůrkyně s námitkou města Úvaly v rozhodnutí o námitkách vyplývá, že do obce bude přiváděno významně větší množství vody, než kolik v ní bude – i dle výpočtů samotné stěžovatelky – spotřebováno.

[60] K výše uvedenému je vhodné připomenout, že rozhodnutí o námitkách, jehož součástí bylo i vypořádání námitek města Úvaly, je pokládáno za součást odůvodnění opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat ve vzájemné souvislosti (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 7. 2020, č. j. 10 As 100/2018-48).

[61] Materiálně je tedy stěžovatelčina námitka nedostatečného množství přiváděné vody vyřešena ve vypořádání námitek města Úvaly. Za této situace samotná tvrzená nepřesnost výpočtů odpůrkyně ohledně plánované spotřeby vody nezpůsobuje nezákonnost územního plánu. Stavební zákon ani jiné právní předpisy nepožadují, aby územní plán obsahoval podrobné posouzení spotřeby vody v obci či podrobné informace o konkrétním množství vody přiváděné do obce, takže jejich drobná nepřesnost nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost celého územního plánu. Odpůrkyně má dle § 43 odst. 1 stavebního zákona povinnost v územním plánu stanovit základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury. Zásobování obce vodou vodovodem lze dle § 2 odst. 1 písm. m) bodu 2. stavebního zákona považovat za součást veřejné infrastruktury. Odpůrkyně ke stanovení základní koncepce veřejné infrastruktury v oblasti zásobování obce vodou v územním plánu uvedla, jak je zásobování vodou realizováno a že je pro rozvojové plochy plánováno napojení na vodovodní potrubí. Tuto úvahu poté rozvedla ve vypořádání námitek města Úvaly v rozhodnutí o námitkách, které obsahuje konkrétní informace ohledně nasmlouvaného objemu přívodu vody vodovodním potrubím. Jak bylo uvedeno výše, nasmlouvaný objem přívodu vody je vyšší než spotřeba vody v obci, ke které dospěla stěžovatelka výpočty uvedenými v návrhu na zrušení územního plánu. Souhrn výše uvedených informací tedy představuje dostatečné odůvodnění základní koncepce veřejné infrastruktury v oblasti zásobování vodou.

[62] Dle stěžovatelky krajský soud své závěry nepřipustně podkládá vyjádřením odpůrkyně. Krajský soud ovšem v bodě 78. napadeného rozsudku uvedl, že si je vědom, že vyjádření odpůrkyně učiněné v rámci soudního řízení nelze považovat za součást odůvodnění územního plánu. Dospěl však k závěru, že tvrzení uvedená ve vyjádření odpůrkyně k návrhu dokreslují obecnou koncepci veřejné infrastruktury vyplývající z územního plánu. Krajský soud tak svůj závěr o dostatku vody v obci Jirny nezaložil na vyjádření odpůrkyně k žalobě, nýbrž vycházel především z odůvodnění územního plánu, se kterým bylo dané vyjádření v souladu.

[63] K tvrzení, že krajský soud směšuje pojmy kapacita přivaděče, kapacita vodovodního zdroje a kapacita vody vyhrazená pro odpůrkyni, dává NSS stěžovatce za pravdu, že krajský soud striktně neodděluje jednotlivé pojmy, jak to činí stěžovatelka. Jde však o toliko drobné pochybení, která nemá vliv na správnost závěrů krajského soudu. Z odůvodnění krajského soudu lze seznat, z jakých důvodů nepovažoval námitky stěžovatelky za způsobilé zpochybnit odůvodnění odpůrkyně.

[64] K námitce nedostatečnosti kapacity vodovodu pro město Úvaly krajský soud v bodě 81. napadeného rozsudku uvedl, že ačkoliv jsou obce Jirny a město Úvaly zásobovány ze stejného vodního zdroje, používají odlišné systémy distribuce pitné vody. Limitujícím faktorem při dodávkách pitné vody je kapacita stávajícího vodovodu vedoucího z Jiren, který by měl být nahrazen novým vodovodním obchvatem. Tento závěr stěžovatelka nijak konkrétně nerozporuje, pouze namítá, že krajský soud přehlíží skutečnost, že vodovodní řad DN 355 je pro město Úvaly nedostatečný. Jak je však z výše uvedeného zjevné, krajský

pokračování

soud se k tvrzením ohledně problematické situace města Úvaly přezkoumatelným a logickým způsobem vyjádřil, přičemž stěžovatelka nenabízí argumentaci, která by jeho závěry mohla zvrátit. NSS proto neshledal tuto námitku důvodnou.

[65] K odkazu navrhovatele b) na zápis z veřejného zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 21. 6. 2023, který má prokázat nedostatek vody v obci, respektive nedostatečnou kapacitu čistírny odpadních vod, je třeba připomenout, že dle § 101b odst. 3 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání opatření obecné povahy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy. Z tohoto důvodu nemůže NSS v projednávané věci přihlédnout ke skutečnostem vyplývajícím ze zápisu z veřejného zasedání zastupitelstva odpůrkyně, které se konalo více jak rok a půl po vydání napadeného územního plánu. Tyto skutečnosti však mohou hrát roli v navazujících řízeních, ve kterých bude nutné posoudit možnost připojení nových staveb k veřejnému vodovodu.

[66] Ohledně námitky bilančního příslibu vody uplatněné až v návrhu na zrušení územního plánu stěžovatelka uvádí, že ji dříve neuplatnila, jelikož změny územního plánu byly nepřehledné, a že bilanční příslib vody požadoval i odbor životního prostředí. Krajský soud se k této námitce vyjádřil v bodě 80. napadeného rozsudku, přičemž kromě konstatování o prvním uplatnění dané námitky až v návrhu na zrušení územního plánu uvedl i vlastní úvahu ohledně posuzování možného napojení na vodovodní řad v následných řízeních. Stěžovatelka v kasační stížnosti jeho závěry věcně nevyvrací. Z tohoto důvodu NSS nemá důvod se neztotožnit se závěrem krajského soudu.

[67] K námitce, že podmínka zajištění dostatečného bilančního příslibu vody, která vyplývá z právních předpisů, není uvedena v odůvodnění územního plánu, je třeba konstatovat, že daná podmínka je pro odpůrkyni závazná přímo na základě právní úpravy. Podmínka, uvedená v § 8 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), že provozovatel vodovodu je povinen umožnit připojení k vodovodu pouze, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti vodovodu, je uvedena v právním předpise, se kterým musí být územní plán v souladu. Z tohoto důvodu není třeba, aby ji územní plán výslovně opakoval.

[68] Ohledně námitky, že se krajský soud nezabýval vypořádáním stanoviska Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, odboru životního prostředí ze dne 18. 9. 2017, NSS konstatuje, že zmínka o daném stanovisku byla součástí námitky ohledně bilančního příslibu vody, se kterou se krajský soud vypořádal v bodě 80. napadeného rozsudku. Krajský soud nebyl povinen reagovat na každé dílčí tvrzení, nicméně se musel vypořádat se smyslem žalobní argumentace, což učinil, když ve výše uvedeném bodě napadeného rozsudku vypořádal námitku ohledně bilančního příslibu vody. Ani tato námitka proto není důvodná.

[69] K námitce ohledně vypořádání odpůrkyně se stanoviskem Městského úřadu Brandýs, odboru životního prostředí ze dne 19. 4. 2021 je třeba konstatovat, že tímto stanoviskem stěžovatelka neargumentovala v návrhu na zrušení územního plánu. Z tohoto důvodu se jedná o nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. e) Územní rezerva R.01 a plocha Z.06

[70] Dle stěžovatelky se krajský soud nezabýval námitkou, že vymezení územní rezervy R.01 bylo nezákonné, jelikož s jejím vymezením nesouhlasil orgán ochrany ZPF. Krajský

soud dospěl v bodě 90. napadeného rozsudku k závěru, že vymezení dané územní rezervy nemůže zasáhnout do práv stěžovatelky, která není vlastníkem pozemků, na němž je územní rezerva vymezena. Pokud nemůže vymezení zasáhnout do jejích práv, nemůže se proti němu stěžovatelka účinně bránit. V bodě 92. uvedl k namítanému vyjádření orgánu ochrany ZPF, že dané vyjádření se územní rezervy R.01 věcně netýkalo a že je argumentace stěžovatelky tímto vyjádřením předčasná. Stěžovatelka v kasační stížnosti závěry krajského soudu uvedené v bodě 92. věcně nerozporuje, pouze namítá, že se nijak nezabýval námitkou zákonnosti územní rezervy a že na danou situaci je nutné nahlížet komplexně. Krajský soud se však s výše uvedenou námitkou vypořádal a vysvětlil, proč se stěžovatelka proti vymezení územní rezervy R.01 nemůže úspěšně bránit. Daná námitka je proto nedůvodná.

[71] Stěžovatelka dále napadá závěr krajského soudu ohledně rozporu plochy Z.06 s urbanistickou koncepcí. Námitku o daném rozporu poprvé uplatnila až v návrhu na zrušení územního rozhodnutí, na což upozornil krajský soud v bodě 100. napadeného rozsudku. V takovém případě dle rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 AOs 2/2012-59, na který odkázal i krajský soud, platí následující: *„Pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádně své námitky, sám se tímto nedůsledným přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námitky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené OOP a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.“*

[72] Stěžovatelka k vypořádání dané námitky nyní uvádí, že na jí podané námitky je třeba nahlížet *„nikoli jen prostřednictvím jazykového výkladu, ale musí být vyhodnoceny dle jejich obsahu.“* Dále odkazuje na své námitky proti územnímu plánu ze dne 24. 1. 2019 a dne 20. 4. 2021. V námitkách ze dne 24. 1. 2019 uvedla, že vymezení plochy Z.06 není odůvodněno z hlediska otázky, proč nelze zastavitelnou plochu umístit v jiné části obce, a není odůvodněna ani potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. V námitkách ze dne 20. 4. 2021 uvedla, že odpůrkyně nemůže rezignovat na zdůvodnění vymezení plochy Z.06. NSS nespatřuje ve výše uvedených námitkách argumentaci týkající se možného rozporu plochy Z.06 s urbanistickou koncepcí kvůli expanzi dané plochy do krajiny. Obě výše uvedené námitky totiž směřovaly do nedostatečného odůvodnění vymezení plochy Z.06. Námitka rozporu plochy Z.06 a urbanistické koncepce tudíž byla skutečně uplatněna poprvé až v návrhu na zrušení územního plánu. I tato námitka je tedy nedůvodná.

[73] Ohledně svévolnosti stanovení plochy Z.06 stěžovatelka namítá, že krajský soud přehlédl její námitky ze dne 20. 4. 2021, ve kterých argumentovala tím, že vypuštění podmínky dohody o parcelaci bez relevantního odůvodnění je vadou územního plánu. Ohledně neprovedení parcelace krajský soud v bodě 103. napadeného rozsudku konstatoval, že územní plán zmírnil podmínky pro využití plochy Z.06 z důvodu schválení návrhu její parcelace, jenž je pouze nutným předpokladem pro budoucí provedení samotné parcelace území. Tuto skutečnost uvedla i odpůrkyně při vypořádání stěžovatelčiných námitek ze dne 20. 4. 2021, kdy uvedla, že pozemky ještě nebyly rozparcelovány, nýbrž byl pouze předložen návrh parcelace, se kterým odpůrkyně souhlasila. Krajský soud dále uvedl, že otázka, zda bude dané území v budoucnu skutečně rozparcelováno, není pro posouzení zákonnosti územního plánu relevantní. Stěžovatelka nijak neuvádí, jak jí má zasahovat do práv skutečnost, že ještě nedošlo k provedení parcelace plochy Z.06. NSS opět nemůže za stěžovatelku domýšlet tuto argumentaci. I tato námitka je proto nedůvodná.

[74] Co se týče zastavení řízení o parcelaci, touto skutečností stěžovatelka u námitek týkajících se vymezení plochy Z.06 v řízení před krajským soudem neargumentovala, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Zastavení řízení o parcelaci zmínila pouze v námitkách

pokračování

týkajících se hydrotechnických výpočtů a krajský soud nebyl povinen se k němu vyjadřovat při vypořádání odlišných námitek. Z tohoto důvodu se jedná o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[75] Stěžovatelka dále spatřuje nesrozumitelnost územního plánu v následující formulaci regulativu ohledně plochy Z.06: „*Minimální výměra pozemků je 800 m² a max. 20% pozemků může být menších než 800 m², ale ne menších než 700 m², a to z plochy určené pro zastavění rodinnými domy.*“ Dle stěžovatelky krajský soud nepřihlédl k rozvedení této námítky v replice, ve které uvedla, že text „20%“ znamená dvacetiprocentní a nikoliv údaj 20 %. K této námitce krajský soud v bodě 104. napadeného rozsudku uvedl, že je z dané formulace jednoznačně patrné, že se tato podmínka vztahuje na 20 % z počtu pozemků určených pro zastavění rodinnými domy. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Stěžovatelčin výklad, že se údaj uvedený ve výše citované formulaci má číst jako dvacetiprocentní, není logický. Nelze opomenout, že za údajem „max. 20%“ je uvedeno slovo „pozemků“. Je tedy zjevné, že regulativ hovoří o „dvaceti procentech pozemků“ a nikoliv o „dvacetiprocentních pozemků“. Ačkoliv je tedy v regulativu uvedeno „20%“, přestože podle písařských zvyklostí by mělo být uvedeno „20 %“, dle NSS se zjevně jedná o drobnou písařskou chybu, která nemůže zapříčinit nesrozumitelnost regulativu jako takového. Ani tato námitka proto není důvodná.

[76] Stěžovatelce dále není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že odchýlení plochy Z.06 od celoplošných podmínek CP.02 a CP.08, které stanovují minimální požadavky na rozlohu jednotlivých parcel a na dopravní infrastrukturu a veřejné prostranství, je pouze nepatrné. NSS k této námitce konstatuje, že krajský soud v bodě 102. napadeného rozsudku uvedl, že ke zmírnění podmínek dojde z důvodu schváleného návrhu parcelace dané plochy, na což upozornila i stěžovatelka v námitkách ze dne 17. 1. 2020. V bodě 105. napadeného rozsudku se pak ztotožnil s vyjádřením odpůrkyně, že částečné zmírnění podmínek pro využití plochy Z.06 o celkové rozloze 58 809 m² umožní vznik pouze jedné či dvou dalších parcel pro zastavění rodinnými domy. Z napadeného rozsudku je tak zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru ohledně nepatrnosti odchýlení od celoplošných podmínek CP.02 a CP.08.

III. f) Ostatní námitky

[77] Dle stěžovatelky dojde ke zhoršení dopravního napojení, přičemž úvahy krajského soudu ohledně této námítky nelze opřít o územní plán. Touto námitkou se krajský soud zabýval v bodech 106. a 107. napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že navrhovatelka zavádějícím způsobem citovala pouze část odůvodnění územního plánu a že se mylně domnívá, že doprava z plochy Z.06 by měla být svedena jihozápadním směrem do centra obce na ulici Brandýská nebo 5. května. Podle stěžovatelky nelze závěr krajského soudu o tom, že územní plán nepočítá s připojením přes ulici Erbenova a Spojovací, ze samotného územního plánu dovodit. K tomu NSS připomíná, že v územním plánu nemusejí být vymezeny varianty, se kterými územní plán nepočítá. V územním plánu je uvedeno, že dopravní napojení je nutno řešit tím způsobem, že povede z hlavní ulice na severozápad. Z územního plánu tedy dostatečným způsobem vyplývá plánovaný směr dopravy z plochy Z.06, který popsal krajský soud.

[78] K námitce, že vypracování územní studie, která by měla prověřit dopravní spojení, požadovala v předchozích verzích územního plánu i sama odpůrkyně, je třeba uvést, že tuto námitku stěžovatelka neuplatnila v návrhu na zrušení územního plánu, ve kterém ohledně

územní studie pouze obecně namítala, že územní plán její vypracování nepožaduje. K této námitce se však vyjádřil krajský soud v bodě 107. napadeného rozsudku, ve kterém se vypořádal i s námitkou ohledně dopravní situace v obci. Krajský soud k požadavku na vypracování územní studie konstatoval, že stěžovatelka neuvedla důvod, pro který by územní studie měla být vypracována. Samotná námitka ohledně dřívějšího požadavku odpůrkyně na vypracování územní studie je proto nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[79] Stěžovatelka nesouhlasí ani s posouzením užití neurčitého pojmu „drobná výroba“ u plochy Z.07. Krajský soud k této námitce v bodě 114. napadeného rozsudku konstatoval, že územní plán podrobně vymezuje podmínky pro využití a prostorové uspořádání ploch pro drobnou a řemeslnou výrobu. Dále uvedl, že je ze systematiky územního plánu zřejmé, že regulativy stanovené pro plochy VD se vztahují i na plochu Z.07, přičemž podrobnější podmínky využití dané plochy stanovují lokální podmínky LP.04 a LP.05. Nadto krajský soud připomněl, že funkční vymezení ploch pro „drobnou a řemeslnou výrobu“, jakožto typu ploch výroby a skladování, je při územně plánovací činnosti běžnou praxí, k čemuž odkázal na judikaturu NSS, která tuto praxi prokazuje. Stěžovatelka v rámci této námítky pouze namítá, že pojem „drobná výroba“ je pojmem neurčitým a nikde nedefinovaným. K této námitce se však krajský soud vyjádřil, když vysvětlil, že daný pojem není problematický a že vymezení podmínek pro využití a prostorové uspořádání ploch VD je obsaženo v územním plánu. Do těchto závěrů nesměruje žádná konkrétní námitka, takže vypořádání krajského soudu s námitkou ohledně užití pojmu „drobná výroba“ v územním plánu lze označit za zcela dostatečné.

[80] S námitkou ohledně imisí z plochy Z.07 se krajský soud vypořádal v bodech 116. až 120. napadeného rozsudku, kde popsal, s jakými protiimisními opatřeními územní plán počítá. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že protihluková opatření jsou stanovena kvůli dálnici a obchvatu silnice II/101, nikoliv kvůli vlivům imisí z plochy Z.07. Krajský soud však v bodě 119. napadeného rozsudku vysvětlil, že mezi plochou Z.07 a plochou Z.06, která plochu Z.07 odděluje od pozemku stěžovatelky, bude působit jako hluková bariéra pás ochranné zeleně na ploše K.04, která slouží k ochraně proti hluku z okolní dopravní infrastruktury i z výrobní činnosti na ploše Z.07. Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelčím tvrzením, že každý provoz a každý areál může produkovat imise, jež neskončí na hranici areálu, dle NSS nelze požadovat naprosté vyloučení veškerých imisí. Takový požadavek by zapříčinil faktickou nemožnost jakéhokoliv rozvoje obce. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[81] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[82] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel b), který v řízení před NSS stál na straně stěžovatelky, nebyl procesně úspěšným a právo na náhradu nákladů tohoto řízení mu proto nenáleží.

pokračování

[83] Odpůrkyně měla ve věci plný úspěch. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti stěžovateli, která neměla ve věci úspěch.

[84] Odpůrkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Jak uvedl již krajský soud v bodě 123. napadeného rozsudku, odpůrkyně je relativně malou obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování ani působnost stavebního úřadu a zjevně nedisponuje odborným personálem nezbytným k obhajobě napadeného územního plánu v soudním řízení. Tato aktivita tedy přesahuje její běžnou úřední činnost, a proto má odpůrkyně nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů v tomto soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, bod 29, č. 3228/2015 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, bod 85), které v daném případě spočívají v zastupování advokátem. V řízení před NSS učinil zástupce odpůrkyně jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. Dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby. Celkem tedy odměna činí 4 114 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem zástupce odpůrkyně je. Celkem je tedy stěžovatelka povinna uhradit odpůrkyni 4 114 Kč na náhradu nákladů řízení k rukám jejího zástupce JUDr. Ladislava Chundely, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[85] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu